

Bene Zoltán

Nemzeti sportok

Részlet az Igazak című, készülő regényből

Egy hét szabadság. Minimum egy hét, emelte föl a mutatóujját az orvos, és egyenesen beledöfte a szemembe. Erre riadtam föl. Itthon vagyok, nem fáj semmim. Egy hét szabadság. Itt hever előttem, a dohányzóasztalon a kézzel írott orvosi igazolás. Szép, kalligrafikus kézírás. Manapság nem így írnak az emberek. Főként sehogy sem írnak. Kézzel legföljebb a nevüket. Fura ember lehet ez az orvos, gondolom. Nem is tudom magam elé idézni hirtelen. Különösebben nyilván nem is érdekel. Csak kalandoznak a gondolataim.

Zenélni kezd a telefonom. A Fordot kifizeti a biztosító. Vadkárt állapítottak meg. A kárszakértő szerint nem az én hibám volt. Erre ugyan nem vennék mérget, annál jobban örvendezem. Könnyű elképzelni, milyen elégedetten bólogatott a fölajánlott összeg hallatán a cimborám, a jármű tulajdonosa. Mindenki csodálkozott, hogy létezik ilyen, göcögte a fülemben. Ráadásul ilyen gyorsan.

– Ismerem a biztosítóst – árulja el a titkot. – Tartozik nekem.

Fölvonom a szemöldököm, amit akár kérdésnek is értelmezhetne, ha látná. Nem látja, mégis úgy értelmezi.

– Egy időben kúrogatta a nejem – mondja. – És nem vertem szét a pofáját.

Az jó, állapítom meg magamban. Amikor két évig egy kisvárosi lapnál dolgoztam, majdnem minden nap rádöbbsentem, hogy ez bizony nemzeti sport minálunk. Egymás feleségét dugni. Tök mindegy, hogy objektíve kívánatos, vagy sem. Ha a másé, akkor szubjektíve vonzó. Aztán szét lehet verni egymás pofáját, ha kibukik a dolog.

Egyszer az egyik fotós kollégával belefutottunk egy balesetbe. Késő délután volt, vagy inkább kora este, a szerkesztőségbe tartottunk vissza, riportról. Valaki fejvesztve hajtott ki az udvarából, egyenesen bele a háza előtti úton közlekedő autóba. Mind a két kocsit totálkárosra tört, de szerencsére egyik sofőrnek sem esett komolyabb baja. Egy rendőrautó éppen arra járt, nyomban megállt, a hivatalos közegek szakszerűen intézkedtek. Mi is leparkoltunk, igazi hiénák gyanánt vártunk a sztorira. A rendőr a baleset okozóját faggatta, miért nem nézett szét, miért sietett ilyen ökor módon. A fickó a fejét tapogatta, közben azt hajtogatta, baszták a feleségem, nem érti, baszták a feleségem! Nemsokára pontosabban is körvonalazódott az eset. Igazi klasszikus sztori. Az ürge hamarabb ért haza valahonnan, mint tervezte, s amikor benyitott a házba, az asszonyon éppen elmélyülten dolgozott egy vadidegen. (Egy fokkal azért jobb, mintha egy ismerős tette volna.)

Bene Zoltán 1973-ban született, Szegeden él. A szegedi egyetem filozófiai doktori iskolájának doktorjelöltje. 2001 óta publikál rendszeresen, számos folyóirat közölte írásait, több kötete látott napvilágot (legutóbb: Áramszünet, Kortárs, 2018). A Szeged folyóirat főszerkesztője, az Irodalmi Jelen és a Pannon Tükör próza rovatának vezetője, az MMA Művészeti Ösztöndíj Programjának ösztöndíjasa (2019–2022).

– Mint a nyulak, biztos úr, az előszoba komódján!

Különös módon – és a szokásoktól eltérően – az iszonytató látvány nem horgasztotta föl benne az agressziót. Csak fölhördült, sarkon fordult, visszament az udvarra, beült az autójába, rükverc, gázpedál.

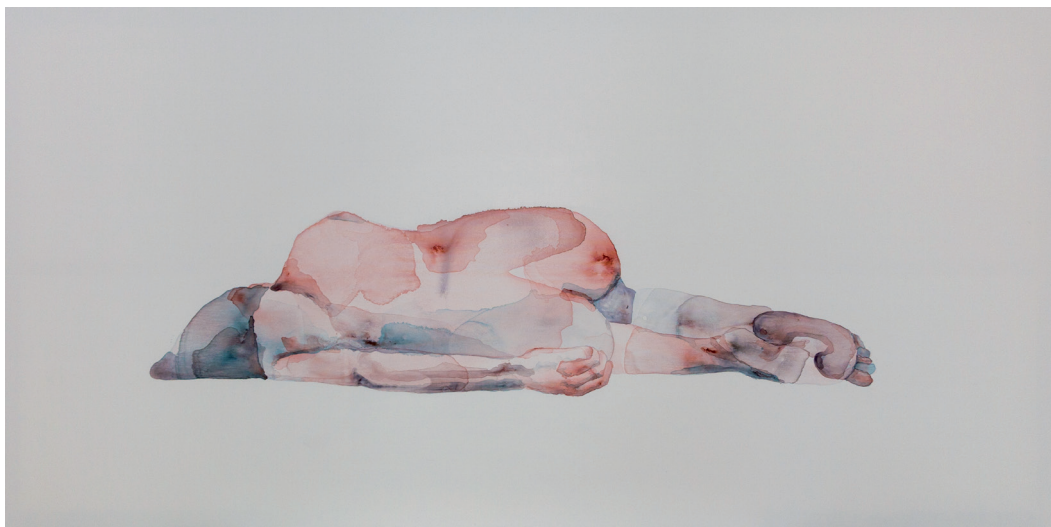
– Akkor azt írom a jelentésbe, hogy zaklatott állapotba került, ezért volt figyelmetlen – javasolta a rendőr.

– Írja csak azt, hogy baszták a feleségem, biztos úr, ne finomkodjon itt az én kontómra!

– Mégse írhatom... – szabadkozott a széplelkű járőr a fejét ingatva jobbra-balra, balra-jobbra.

A fotós kollégával pukkadoztunk a nevetéstől. Meg is írtam egy tárcában az esetet. A főszerkesztőm üvöltve kérte ki magának és a lapnak azt a mocskot, amit „le akartam tömködni az olvasóink torkán”. A főszerkesztő a korrektort és a munkaügyist kettyintette. A korrektor a sport rovatvezető neje volt, a munkaügyis férje a kisvárosi szakközépiskola igazgatója. Munkaadóm szilárd erkölcsi alapokon állt.

Mégsem ezért hagytam ott azt a lapot. Nincs nekem olyan nagy önbecsülésem, nehéz engem megsérteni. Azért mentem el, mert néhány hét múlva megkerestek egy másik, nagyobb újságtól. Azóta itthon dolgozhatok, a saját városomban, nem kell nap mint nap buszoznom. Most meg éppen semmit se kell csinálnom, csak heverészek, pihenek. Egy hét szabadság. Egy balesetből kifolyólag, hallom a szerkesztőségi titkárnő hangját. De jó neked, irigyellek, teszi még hozzá. Az is nemzeti sport, jut eszembe, aztán inkább úgy döntök, kiverem a fejemből az egészszet.

Nemes Anna: Távirányító